

ZPRAVODAJ

59. JIRÁSKOVA HRONOVA

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ, POŘÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1989 NA POČEST 45. VÝROČÍ SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ

Novináři mlčí

Vyhlašovatelé a organizátoři letošního Jiráskova Hronova mají zájem na smysluplné spolupráci s tiskem. Ten popravdě řečeno informacemi o 59. JH zrovna nepřetéká, televizní zpravodajství je dokonce víc než skoupé. V tiskovém středisku základní školy leží papír, který se novinářů táže, zda mají či nemají zájem o další tiskovou konferenci. Papír je zcela neposkrbnutý. Nikdo zde ani nevyplnil, že se tiskovky nechce zúčastnit. Pokud je novinářům všechno jasné a s vlastními informacemi vystačí, je všechno v pořádku. Uvidíme, co budou psát po Hronově...

Matka z moravské metropole

Jedním z nesoutěžních představení je Matka J. A. Pitínského v provedení Ochotnického kroužku OKVS Brno V. Diváci ho uvidí dnes v 16.00 a v 19.30 hodin ve Žďárkách. Název souboru je vzhledem k jeho poetice určitou sebeironií, protože Ochotnický kroužek patří již několik let k progresivní špičce amatérského divadla. (Amatérská scéna o něm přinesla obsáhlé informace v č. 12/1988 a č. 5/1989.) Ať už to byly adaptace Kafkovy Ameriky, Komenského Abraháma Patriarchy, nebo vlastní Pitínského projekt Ananas, dokázal J. A. Pitínský, který je zároveň režisérem souboru, vyvolat velký zájem divácké obce i odborných kruhů. Doufáme, že vás nezklame jeho vlastní inscenace Matka.

—zat—

Dnešní program JH

9.00	Beseda se souborem	klub JD
9.30	Diskusní kluby	ZŠ
13.30	O hadu Šivarovi — DS Tatrmani OB Sudoměřice	Slávie
16.00	Slučka pre dvoch — Štúdio DS J. Palárika Čadca	JD
16.00	Matka — OK OKVS Brno V	Žďárky
18.00	Taneční večer	Velký Dřevíč
18.15	O hadu a Šivarovi — DS Tatrmani OB Sudoměřice	Slávie
19.30	Slučka pre dvoch — Štúdio DS J. Palárika Čadca	JD
19.30	Matka — OK OKVS Brno V	Žďárky
21.00	Taneční večer	Slávie
21.30	Slavnostní zakončení	JD
22.00	Patronátní večer Čadca	SOU
22.30	Setkání OŠ s porotou a hosty	SOU

Proza N. V. Gogola Nos inspirovala režiséra M. Lhotku ke stejnojmenné inscenaci, se kterou se na Jiráskově Hronově představilo ADIVADLO SKP ZV ROH Havlíčkův Brod. Kromě jiného se může pochlubit vavříny ze svitavské přehlídky, v Hronově zatím vystupovalo v mimosoutěžním programu.

Anketa

1. Náš zřizovatel se snaží zabezpečit činnost souborů (nejen divadelního) jak může, ale prostředky se rapidně snižují. Stačilo, že mzdy uklízeček v kulturním zařízení převedli provozovatelé bez jakékoliv náhrady na vrub SKP a zájmová činnost přišla o 100 tisíc. Protože kde brát, když výdělečné možnosti v místní kultuře a podle odborových předpisů jsou tak omezené.

2. Zřizovatelská odpovědnost by měla mít největší váhu v pojmech „rozvoj a péče“ o zájmovou činnost. Do toho patří jak potřebné materiální vybavení, technika, ale i náklady spojené s činností, „s provozem“ divadelního, hudebního nebo tanečního souboru. A podle místních podmínek, bez pausálních omezení, by měl v rámci svého rozpočtu vynakládat na to, co je potřeba, včetně např. refundací, cestovného apod. Zřizovatel by měl mít větší pravomoci, jeho prvořadým zájmem

(pokračování na str. 2)

Nejen o BULGAKOVŮVI

Alena Morávková jezdila do Hronova pravidelně řadu let. Ovšem od doby, co se narodil Honzík, nastala přestávka. Letos se přijela podívat alespoň na jedno představení, a to na Mistra a Markétku, který se hrál v jejím překladu. Ostatně většinu Bulgakovových próz i her přeložila do češtiny právě ona.

● Vy jste jistě viděla řadu dramatizací Mistra a Markétky. Můžete nám o nich něco povědět?

„Viděla jsem studentské představení leningradské divadelní fakulty, Ljubimovovu inscenaci, v Moskvě jsem viděla anglickou inscenaci, na Komorní

scéně MCHATU Ples při svíčkách a zkoušky v Malém činoherním divadle v Leningradě. U nás jsem viděla inscenaci Divadla Na okraji, Divadla Esence z Prahy na začátku 70. let a ze současných inscenací mosteckou, revuální paše na Vinohradech a teď českolipskou.“

● Myslíte si, že Bulgakovův román je vůbec převoditelný na jeviště?

„Je to román až bezbřehý, má tolik filozofických vrstev a motivických linií, že z něho může vzniknout nekonečný počet dramatizací. Dramatizace samozřejmě může zachytit jen něco, buď podstatu, kterou dál ne-

(pokračování na str. 2)

8/89

Střípky

MÓDNÍ ÚSPĚCH

Karel Tomas v těchto dnech slaví velký módní sukces se svým tričkem. Pozornost na Tomasově hrudi vyvolává nápis „Perestrojka“, která tímto způsobem dorazila i na Jiráskův Hronov.

DIVADELNÍ MATEMATIKA

Matematická úloha o zedních a stavbě domu v představení Profesionální ženy zaujala redaktora Amatérské scény Ivo Markvarta natolik, že si vyžádal od svého souseda tužku a začal počítat. Výsledky, k nimž došel, však nebyly do uzavěrky tohoto čísla známy.

VÁŠNIVÝ SBĚRATEL

Vášnivý sběratel patrně navštívil výstavu divadelní fotografie, protože na jednom místě je cedule s nápisem: „Zde byly ukradeny dvě fotografie paní Dany Medřické.“ Sběratelská vášň tak opět jednou zvítězila nad lidskou slušností.

ÚSPĚCH NA DOBÍRKU

Profesionální žena se patrně stane jedním z nejinspirovatelnějších představení Jiráskova Hronova. V Hronově totiž prudce stoupla poptávka po roletovině. Podle svědectví zdejších prodačů se i několik zákazníků nechalo poslat na dobírku ty druhy roletoviny, které jsou momentálně vyprodány. Mezi adresáty jsou právě i jména Jiřího Fréhara, Františka Laurina, Jana Buriana, Oldřicha Kužílka a Michaela Taranta.

KATARZE ZPĚVU

Po příjezdu do Hronova z představení Profesionální ženy se členové KMD seskupili do kruhu před Jiráskovým divadlem a zpívali: „Nám se to líbí, nám se to líbí a komu ne, a komu ne, ať jde pryč.“ Nejen jasné, zda to byla reakce na zhlédnutí představení, nebo obřad, který měl zajistit příznivé počasí na závěr přehlídky.

ZA ROK BUDE 60. JH

Jeho součástí bude i divadelní pouť. Vítány jsou všechny atrakce divadelní, které ochotníci vymyslí a nabídnou pořadatelům. Máte-li chuť přispět svým „frajkumštem“ do pouťového veselí, které se může odehrávat kdekoli na volných prostranstvích náměstí, parku, v ulicích - napište v průběhu roku na adresu: Organizační štáb 60. Jiráskova Hronova, SK ROH Hronov.

UVĚZNĚN V PONORCE

Vynalézavost diváků, kteří chtěli zhlédnout Mistra a Markétu nemajíc vstupenek byla udivující. Za zaznamenání stojí výkon M. B., který se nechal uvěznit v „Ponorce“, aby zhlédl inscenaci na tamním televizním monitoru. Z dobrovolného vězení jej vysvobodil až příchozí personál.

Inscenace Petra Orsága vytvořená na motivy Slawomira Mrożka a nazvaná Jaro sice patřila na letošní přehlídce k nejkratším, ale přesto většinu diváků zaujala. Divadélko ŠOK M-klubu ZK ROH Tatra Kopřivnice tedy vstoupilo na hronovská prkna (ve Žďárkách) úspěšně.

Beseda s redaktory Amatérské scény. Podoba letošního ročníku má ohlas. Ke spolupráci jsou zváni přední kritici, dramaturgové... Jar. Krejčí (jeho foto najdete v seriálu To vše by odnes čas a v cyklu Osobnosti současné režie) se ještě přimlouvá za publikování různých ná-

Zkrátka - objednejte si!

zorů na inscenaci, na problém. Ve střetech se třetí názory. — Chystá se mj. číslo fotografického semináře z Hronova. — Jako nejdůležitější se nyní jeví otázka propagace AS. Je třeba, aby se o AS dověděli dosavadní nečtenáři či čtenáři občasní. Aby jim neunikly články J. Čisáře, J. Cerného, J. Vostrého, J. Vedrala, L. Richtera, A. Urbanové... Tedy, milí čtenáři, až se vrátíte z Hronova, nezapomeňte zajít na poštu a objednejte si tu AS nejen v novém kabátě. — Připomínáme adresu redakce: Mrštíkova 23, 100 00 Praha 10 - Strašnice. Na tuto adresu pošlete své ohlasy, nápady či náměty na příspěvky. (im)

Anketa - Anketa - Anketa

(dokončení ze str. 1)

by mělo být zajištění občanských aktivit v zájmové umělecké činnosti, za ní by měl být odpovědný nadřízeným orgánům, a ne hledat cesty mezi předpisy, nebo omezovat činnost, vnášet nervozitu mezi členy souborů tím, že není na to či ono. Vždyť navíc výsledky zájmové umělecké činnosti „produkuje“ pro veřejnost, tzn. že je nositelem nákladů. Nelze se chlubit cizím dílem. JAN ŠTĚPÁNSKÝ, DS Vicena Ústí nad Orlicí

Uzavíráme naši anketu konstatováním, že jsme pouze shromáždili několik názorů, sice podobných jako vejce vejci, ale potřebných argumenty. Snad přispěj k řešení bolavých otázek zájmové umělecké činnosti. Na závěr ještě slova tajem-

Nejen o BULGAKOVVI

(dokončení ze str. 1)

rozvine, anebo některou vrstvu. Mistr a Markétka nabízí spoustu možností. Sovětští režiséři Ljubimov a Dodin hovořili o tom, že měli při práci na inscenaci strach. Já jsem při překladu románu cítila strach či úzkost a velkou úctu. Ale nejvíc lákají nejvyšší překážky. Mistr a Markétka to je takový jeden himalájský štít. A každý má právo vytvořit svébytný divadelní útvar, který by odpovídal podmínkám souboru. Bulgakov je dnes už klasikem, a to proto, že každá doba si vybírá určité momenty románu, které jsou jí blízké. Vinohradská dramatizace je koncipována pro velké divadlo, velký a výborný herecký soubor. Myslí si, že představení odpovídá úsilí, zaujetí a nadšení, se kte-

rým všichni zúčastnění k inscenaci přistupovali a že jde o představení velkého stylu, které je pražskou divadelní událostí. Soubor z České Lípy v podmínkách svého souboru vytěžil také maximum z Bulgakova textu. Vystihl podstatu Bulgakovovy poetiky — spojení nejhlubší filozofie s fantaskními prvky. Bulgakov je dnes nepřekladanějším sovětským autorem, protože základní témata románu jsou stále aktuální; manipulovanost člověka, člověkem, lhostejnost, zbabělost, osobní statečnost.“

● Slyšela jsem, že Elem Klimov točil M a M?

„Elem Klimov přerušil práci. Jeho poetika vychází z jiného principu než Bulgakov. V současné době však prý projekt opět ožívá a Klimov by měl na filmu spolupracovat s americkými filmaři. Já si myslím, že režisér, který by měl k Bulgakovově poetice blízko, je Teniz Abuladze nebo Andrej Tarkovskij, kdyby ještě žil.“

Za rozhovor děkuje
EVA LANGŠADLOVÁ

O PŘÍLOHU NENÍ ZÁJEM ?

Zatímco Zpravodaj JH se stává nedostatkem v zbožím, obě přílohy zatím tolik na odbyt nejsou. Přitom Česká kamera podává souhrnnou informaci o filmech, které léta nebyly v distribuci a pro mnohé už představují jen slavný, ale prázdný pojem. Příloha nazvaná Režijem inspirované pak přináší medallony J. Grotowského, T. Kantora a K. Brauna včetně výběru z jejich teoretických prací zatím nikde nepublikovaných. Polské divadlo dneska bezesporu představuje evropskou špičku a je tedy dobře, že právě jím otevírá ÚKVC okno do divadelního světa. Ani cena obou příloh není tak vysoká, aby naše amatérské divadelníky přivedla na mizinu. Menší zájem o přílohy si vysvětlujeme tím, že divadelníci netrefí do distribuce Zpravodaje v 1. patře středního odborného učiliště společného stravování. Přijďte, najdete zde ochotné distributory i obě kvalitní přílohy.

SPOLEČNOU CESTOU

V první polovině týdne jsem prozkoumala modrý, fialový a růžový diskusní klub. Ve čtvrtek jsem objevila žlutý a přišla na nápad popovídat si s moderátorkou Majkou Bokovou:

„V diskusním klubu se snažím hovořit o inscenaci v širších souvislostech, a proto se někdy odvolávám na jiné představení, které třeba mohou členové klubu znát. Nemluví o profesionálních inscenacích proto, abych srovnávala, ale myslím si, že v souvislostech s Mistrem a Markétkou nelze nepřipomenout Ljubimovovu inscenaci, stejně jako u Kafky je zajímavé se zmínit o Grossmanově Procesu a o kaňkovském festivalu, který se konal v květnu v Praze. Nehledě na to, že dochází k průběžnému prolínání profesionálního a amatérského divadla. Třeba metodická spolupráce profesionála s amatérským souborem. K tomu je ale potřeba zvláštní typ talentu, který bude mít pochopení pro specifickou práci v amatérských podmínkách. Takovým člověkem je třeba Peter Scherhauser. Tady na Hronově působila do předloška „velká čtyřka“ Kříž, M. Krobot, Rajmont a Frehár. Jedním z důsledků jejich hronovských kontaktů je například Léblová režijní spolupráce na

inscenaci Miroslava Krobota v RDZN Merlin. Do Hronova jezdí, vedle porotců a lektorů, i další profesionálové. Buď ze zájmu, anebo je váže spolupráce s nějakým souborem. Třeba Bořík Procházka, Mirek Kolář, Marie Spurná, Ondřej Pavelka, Eva Salzmannová, Lída Vlášková, Václav Kotva a další. A samozřejmě, jak už říkala Vlasta Smo-

(pokračování na str. 4)

Nový hrací prostor?

Nejen soubory hrající na Hronově, ale i jejich zdejší pomocníci (organizační štáb nevýjimaje) řeší průběžně otázku, jak dosáhnout uspokojivé viditelnosti a slyšitelnosti v prostorách Slávie a Žďárek. Řekněme si po pravdě, že se to podaří jen ve výjimečných případech. Diskusní klub růžové barvy navrhuje pro příští léta zapůjčit menší cirkusový stan. (Autorka návrhu dr. M. Duchonová.) Zanedbatelný návrh to není, co říkáte?

Studio MěstKS Volyně sice tvrdí v programové brožuře, že uvádí často texty již ověřené, ale Pec Emila Vachka se naposledy hrál v Národním divadle v hvězdném hereckém obsazení a režii J. Frejky. Soubor letos vystupoval na Jiráskově Hronově již popáté.

Z (barevných) diskusních klubů ŽLUTÝ

Diskusi, jejímž výchozím bodem byla dramatizace románu Michaila Bulgakova Mistr a Markétka v provedení DK Jirásek Česká Lípa, považují za nejpodnětnější, co jsem zde zatím vyslechl.

Po stručném, ale zasvěceném úvodu Majky Bokové o Bulgakovi samém, jeho díle a o vztahu k divadlu, se diskuse vydala zajímavým směrem. Členové klubu, aniž by znali Bulgakovu předlohu, upozornili na absen-

ci magična a fantaskna v inscenaci. Ti, kteří předlohu znali, označili představení za emotivně málo působivé. Dále se shodli na ne zcela funkčně voleném prostoru. Na konkrétních

(pokračování na str. 4)

Studio MěstKS Volyně - E. Vachek - Pec

Se studiem MěstKS z Volyně jsme se na Jiráskově Hronově nesetkali poprvé. I tentokrát zaujalo inscenaci Emila Vachka Pec. Zatímco v minulosti sahal volyňský soubor především po hodnotných, inscenačně již ověřených a divácky vděčných textech, tentokrát se obrátil na pole takřka neorané, neboť se utkal s textem, který byl inscenován před padesáti lety. Utkal se úspěšně.

Volil výraznou úpravu Vachkovy předlohy co do posunu tématu i žánru: zatímco v původní předloze přináší Vjačeslav do primitivní ruské rodiny novou kulturu a jiné hodnoty života, čímž Marfušu okouzluje a získává, v úpravě je zdůrazňována velkorysost, šíře ruské duše a Čech Vjačeslav je zobrazen jako nepevný člověk. Inscenace samotná pak už není v posunu tak důsledná, takže si hlavní téma jen obtížně dešifrujeme a necháme na sebe působit spíše témata dílčí, která s sebou přináší herecké interpretace jednotlivých postav.

Cítíme téma osamělosti ženy, téma její chytrosti, téma setkání dvou kultur, téma konkrétní historické situace (válka), nesmyslně ovlivňující vztahy a jednání lidí... Především závěrečná část inscenace vede k úvahám o tématu, o hlubších tónech, které zde zaznívají. Převážná část inscenace je však laděna především komediálně, s tím, že některé lidské mo-

menty občas natukne a teprve v závěru zmnoží. Z toho hlediska může závěr inscenace působit jako poněkud násilný roub. Pokud se týče posunu žánru úpravy proti původnímu Vachkovu textu, pak je to posun od tragikomedie k anekdotě, byť umožňující bohatě in-

vět dialog, pointovat situace, mají smysl pro paradox a proměnlivost situací...

Nesmírně citlivá je jejich práce s rekvizitou: všechno je maximálně využito, nic na scéně není zbytečné. Scénografie samotná umožňuje v souvislosti s hereckou akcí pojmenovat

dostatečně zdůvodněno a může působit vnějškově (jako snaha implantovat anekdotě hlubší myšlenku). Patrně by pak celý tvar působil sevřenějším dojmem = tomu by mohlo přispět i odstranění přestávky a zhuštění první části inscenace, která i přes vynikající herecké výkony může působit zdlouhavě.

Nicméně je třeba shrnout, že všechny úvahy o dovedení celku inscenace k ještě vyšší a jednoznačnější kvalitě se týkají především složky režijní dramaturgie. Zatímco herecká složka výrazně přispívá k tomu, že volyňská inscenace převyšuje kvality předlohy a jde nad text; přispívá k tomu, že je anekdota bohatě naplněna a že se kromě pouhých komediálních situací dostává do podtextu lidské dimenze. Nebo z druhé strany: pokud by Vachkovu předlohu nehráli takto disponovaní herci, patrně by nás v dnešní době už neoslovi-la.

ex

Recenze představení

scenační naplnění.

Volyňská inscenace, tak jako předešlé inscenace tohoto souboru, je postavena především na hereckých výkonech, na vysoké kvalitě herecké práce aktérů. Je třeba připomenout, že tato práce rok od roku vyzrává. Herci dokážou postavám vdechnout život — prostřednictvím herecké akce umějí vytvářet situace, pracují s mimo slovním jednáním, vědí si rady s prostorem a dovedou vytvářet mizanscény, dovedou vytvářet charaktery postav, vysta-

prostor, ale její emotivní hodnota zdaleka nedosahuje emotivní hodnoty herecké složky inscenace. (Závěs s pecí se nepodařilo dostatečně spojit; konec v práci se závěsem je stejný jako začátek, což poněkud oslabuje právě emotivní působení). Výborně však zafungovala v závěru inscenace, v okamžiku, kdy závěs padá a za ním zůstává Čučkin: snad by právě toto mohla být smysluplná tečka celé inscenace — protože to, co se objevuje potom, není z hlediska tématu

Společnou cestou

(dokončení ze str. 3)

láková, skupina profesionálů. Ty spojuje s Hronovem dlouholetý zájem, který je, myslím, oboustranně prospěšný a inspirativní.

Soustavné prolínání amatérského a profesionálního divadla se promítá i do odborných časopisů. Scéna, časopis SČDU pro divadlo, film, televizi a rozhlas, má pro divadlo poměrně malý prostor, ale přesto usilujeme o zaznamenání nejvýznamnějších momentů v amatérském dění. Psalo se o Pražské pětce, o Léblovi, o přehlídkách... Amatérská scéna má samozřejmě jiné možnosti. Velmi oceňuji teoretické impulsy, které v poslední době přináší spolupráce s profesionály, třeba cyklus Dobrodružství tvoření, portréty režisérů a podobně.

-el-

ŠTÚDIO Divadelného súboru Jána Palárika pri DKPJ Čadca si ce existuje teprve jednu sezónu, ale už má na svém kontě pěknou řádku úspěchů. Nejde jen o slovenskou reprezentaci na letošním Hronově, ale především o půlstovku repríz Bukovčanovy hry Slučka pre dvoch alebo Domáca šibenica.

Z (barevných) diskusních klubů

(dokončení ze str. 3)

značně svévolnou a nedůslednou práci s významotvornými motivy. Představení bylo však označeno přes všechny výtky za velmi zajímavé.

Otázka malé emocionální působivosti nedala Majce Bokové nevzpomenout na inscenaci Ljubimova z roku 1977. O tom, že šlo o představení imaginativ-

ní ba až magické, nás přesvědčily nejen titulky kritik, které se tehdy na Ljubimova sesypaly (např. Seance černé magie Na Tagance), ale především osobitým líčením, při kterém mnohým přítomným běhal mráz po zádech.

Racionální tón vnesl do diskuse prof. Jan Cisar. Hovořil o neschopnosti ba téměř nemožnosti přenést tento román na

české jeviště. O neschopnosti vytvořit totální iluzi fantaskna na profesionálních, prostředky vybavených scénách. Za základní problém inscenace považuje rozpor mezi záměrem a způsobem realizace. Za největší přínos považuje dramatizaci Václava Klapky, kterou označil za jediné drama na letošním Jiráskově Hronově.

Poslední soutěžní den 59. ročníku JH jsme shlédli soutěžní představení, které nás příjemně překvapilo. Inscenace importovaná z Jižních Čech byla ve všech směrech protipólem podvečerní překvapky shlédnuté ve Slávii.

Třetí rok se pokouší studio VIŇOUŠ, při divadelním souboru HERMAN, o existenci a tvorbu. Tentokrát si vybrali na zpracování pohádku Jana Wericha FIMFÁRUM.

Když jsme se probrali z pocitů, začali jsme uvažovat, pro koho a jak se jim to podařilo. PRO KOHO? Pro děti? — když má divadlo pomáhat při výchově, k čemu vychovává téma manželské nevěry a navazování kontaktu s malým divákem při hledání vhodné větve na oběšení?

JAK? Minimum fantazie. Zato překypovala prvoplánovostí a popisností: co asi málo pomůže v rozvoji estetického citění dětí.

A dospělý divák? Není o nic méně náročný. Divák je v úvodu upozorněn, že postavy budou hrát v zastoupení herců, technici. Je to příslib hravosti, který se dále nerealizuje, čímž se herci ochuzují o možnosti „hry“. A jejich herectví zůstává nepestré a nobratné.

V bulletině 59. JH jsme se

dozvěděli, že prvenství na krajské přehlídce soubor nečekaně překvapilo, což jistě svědčí o skromnosti a znalosti svých

Mladýma očima

slabých stránek. To může být začátkem k jejich odstranění. Druhé palce.

Druhé představení, které jsme dnes shlédli v Jiráskově divadle byla Pec od Emila Vachky v podání souboru Studio z Volyně.

V noční diskusi jsme se především zamýšleli nad možností inscenovat víceméně nezajímavý text dnes. Proto, aby tento beze sporu zajímavý dramaturgický čin nabyl opodstatnění, si museli tvůrci inscenace najít a pojmenovat jiná témata než autor původně nabízel. Myslím si, že hlavní důraz byl kladen na polaritu charakterů Vjačeslava a Grišky a téma z toho vyplývající se aktuálně dotýká společenskopolitických otázek dnešní doby. Nevíme však, zda se toto podařilo pře-

dat divákovi beze zbytku, neboť mnozí z nás viděli těžké ženy, která se snaží vyrovnat se svojí válkou vynucenou samotou. Bylo vyjmenováno i několik dalších témat, na celkové hierarchii jsme se však nedokázali shodnout. Byli však i taci, které inscenace nezaujala a neoslovila pro údajnou absenci hlubší myšlenky. Snaha o rozkrytí české povahy přes alkohol a sex je zřejmě divácky vděčné. Toto téma si přečetl každý a nebylo snad diváka, který by se dobře nebavil.

Mírně rozvěklé tempo dlouho rozehrávané první části a absence scénického napětí v části druhé kupodivu nic neubralo na působivosti lahůdkového herectví představitelů Vjačeslava a Grišky. Inscenace byla vůbec dobře herecky i režijně zvládnutá, což byl zřejmě základ úspěchu. Rozpaky vzbudil pouze závěr hry, který sklouzl do neočekávaného patosu a zamotal hlavu především zastáncům společenskopolitického výkladu.

Zochotnického dávnověku

„NA ZDAR!“

Čtenářsko ochotnický spolek „Havlíček“ sehrál 27. března od K. Rožka hru „Červ“, drama o 4 dějstvích. Souhra za režie př. Ant. Chejnovského byla téměř bezvadná, ale návštěva byla slabá. Lze to přičítati tomu, že jednak zdejší obecnstvo není pro vážnější kusy nakloněno a pak hlavně tomu, že se zde vyskytlo několik podvratných živlů (mají to dokonce býti členové jmenovaného spolku), kteří nemajíce vůbec žádného pochopení div. hry, agitovali pro co nejmenší účast a roztrušovali po vsi a okolí, že prý onen kus není hezký atd. Nejsm přitelem nějakých sporů, ale od-suzuji takové jednání a adresuji těmto jedincům. Máte-li kdo nějaké stížnosti, nebo přání, do-stavte se do schůze, kde se to dá vyřídit. Těm pak, kterým je trnem v oku, že náš spolek až dosud utěšeně vzkvétal a chtěli by to vše, co stálo téměř 10letou práci a námahu zmařit, dávám na uvážení, že lži a pomluby to nikam nepůjde. A těm starým harcovníkům, kteří se až dosud o rozkvět spolku starali, volám hřímavé „Na zdar“! — Také člen.

(Z Věstníku Smetanova okrsku div. och. čsl. roč. 1927)

S MICHAILEM TARANTEM „před závěrečnou“

Pardubický režisér Michael Tarant je po roční přestávce podruhé členem hronovské poroty.

● Jakou inspiraci jsi sám načerpal za uplynulý hronovský týden?

„Nejprve takovou zcela konkrétní, která by se zdála být z okraje hronovského programu, ale myslím si, že míří i do jeho středu. Radokova filmová „Daleká cesta“, lidskost a opravdovost, která přesahuje vynikající formu. Stejnou lidskost a opravdovost cítím i ve výkonech amatérských souborů, které tu představily pozoruhodnou úroveň občanské reflexe reality. Mám před sebou lidi různých profesí, kteří prostřednictvím divadla hledají společný jazyk, cítí potřebu se sdružovat, aby vyslovili realitu. Dávají svému životu novou hodnotu a nový životní rozměr. To je inspirace nejsilnější. Obdobnou tendenci dnes zaznamenáváme i u profesionálního divadla. Nastupuje nová výrazná režisérská generace s ambicemi formovat soubory velkých divadel k určitému programu, doba zraje na velká témata ve velkých divadlech, v nichž bychom měli nacházet pravdivý a pocitový patos.“

-gs-